

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 382.

Anden Session.

98de Møde.

Onsdagen den 26de Februar.
(Forts.)

Ordføreren (forts.): Dersom det ikke er Tilfældet, dersom han mener, at det vil følge af sig selv, naar vi vedtage hans Forslag, at Staten kommer til at bære Beføstningen, saa kan jeg ikke indsee, at Dyrigheden skulde føle sig mindre opfordret til at søge Synsmændene udenfor det Sted, hvor Skibene ligge, end om det stod udtrykkeligt sagt, hvad han maatte mene der alligevel laae skult i Loven et eller andetsteds. Jeg troer, at der er overhovedet megen liden Fare i saa Henseende, muligviis har jeg en overdreven Tillid til Dyrighedens gode Villie, som den ærede Rigsdagsmand mener er umotiveret, men for mig stiller det sig som om Faren er meget ringe, hvorimod der kunde foraarsages stor Tvist og Fortrædelighed, naar man ubelader disse Bestemmelser, om hvem der har at afholde de nævnte Omkostninger.

Varfod: Den ærede Ordfører fandt, at det var et nyt Princip, man vilde indbringe i denne Lov, at en Mand kunde tilkjendes Erstatning for det Tab, han havde lidt ved den omhandlede Foranstaltning, og fandt, at det desuden var en Bessynderlighed, hvis man skulde finde et saadant Princip første Gang udtalt i en Lov, som denne her. Mig forekommer det nu netop, at dette Princip er saa berettiget, at vi, selv om vi ikke havde det tidligere, skulde søge at faae det ind i Lovgivningen saasnart som muligt. Det er desuden ingenlunde saa nyt, som det forekommer den ærede Ordfører at være; han vil maaskee mindes, at under den grundlovgivende Rigsforsamling var der udtrykkeligt fra Medlemmerne af Udvalget stillet et Forslag, som gik ud paa, at naar en

Mand var sat fast, og det viste sig at være uden Grund, kunde han ikkjendes Erstatning for den ham ved denne Hæftelse tilføiede Ulempe; og ikke alene var dette Forslag stillet, men det faldt kun, fordi der var lige mange Ja og lige mange Nei, saa at det altsaa dengang var meget nær ved, at det Princip, som Ordføreren nu finder saa betænkeligt, var blevet en Grundlovsbestemmelse; ja, det var endogsaa nærmere ved det, end det kunde synes, thi det faldt, som sagt, fordi der var lige mange Ja og ligemange Nei, men det er mig tilfældigviis bekiendt, at dette Udfald hidrørte fra en Feiltagelse, idet nemlig en af de Rigsdagsmænd, som stemte Nei, endnu inden Afstemningen var forbi, fortalte mig, at han havde fortalt sig og vilde have stemt Ja, hvorved altsaa hiin Bestemmelse vilde være kommen ind i Grundloven.

Ordføreren: Jeg skal ikke følge den ærede Taler i hans Argumentation for Noget, som ikke er blevet Lov, men som efter hans Sjøn let kunde være blevet det. Jeg troer ikke, at der er noget Tilsvarende i vor Lovgivning, og uden videre at omtale det meer eller mindre Betænelige deri, troer jeg vist, at Enhver vil indrømme mig, at det ikke er det rette Sted at begynde med saadanne Principer her.

Tscherning: Den ærede Ordfører spurgte mig, hvem der skulde betale disse Omkostninger, og om det fandtes nogetsteds; det vil jeg overlade Udvalget at undersøge; naar det blot maatte lykkes, mig at faae denne Bestemmelse ud, saa maa det Dvrige være Udvalgets Sag at finde. Det, jeg troer vil blive Tilfældet, hvis man aldeles ingen Bestemmelse herom sætter, er, at man vil finde Synsmændene paa Stedet selv, at man hellere vil lade sig nøie med lidt mindre overordentlig kyndige Foll,